

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 72.044 van 25 februari 1998

A. 66.320/VI-14.009

In zake : **ROSU Elie,**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Philippe FRAIPONT, advocaat,
rue Charles Morren 4
4000 Luik,

tegen :

**het Rijksinstituut voor Ziekte-
en Invaliditeitsverzekering,**

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 10 november 1995 ingediende verzoekschrift, waarbij verzoekster de nietigverklaring vordert van de beslissing d.d. 12 september 1995 van de bij de dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV ingestelde commissie van beroep, waarbij de beslissing d.d. 10 mei 1995 wordt bevestigd van de beperkte kamer van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering die "de vervolging van verzoeker ontvankelijk verklaart en beslist de uitspraak aan te houden naar aanleiding van de klacht met burgerlijke-partijstelling tegen doctor GOSSIAUX, eerstaanwezend geneesheer-inspecteur, ingediend bij onderzoeksrechter BRASSEUR op 20 oktober 1994, en de zaak voor onbepaalde tijd uitstelt";

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van Mevr. DEBROUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 28 augustus 1997, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij en de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 16 januari 1998, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 18 februari 1998;

Gehoord het verslag van de heer LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. FRAIPONT, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mevr. ANSIAUX, adjunct-adviseur, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van Mevr. DEBROUX, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het verzoekschrift :

1. Verzoeker heeft in juni 1982 zijn licentiaatsdiploma in de kinesitherapie behaald (U.L.B.) en oefent sindsdien zijn beroep uit bij zijn patiënten thuis en in zijn privé-praktijk bij hem thuis. Hij is tevens licentiaat in de lichamelijke opvoeding en doctor in de lichamelijke opvoeding. Verzoeker heeft een tariefovereenkomst gesloten met het RIZIV en maakt uitsluitend gebruik van de regeling van de rechtstreekse betaling.

2. De beperkte kamer heeft tijdens haar vergadering van 24 mei 1989 beslist de verzekeringsinstellingen te verbieden tegemoet te komen in de kosten van de geneeskundige verstrekkingen die verzoeker over een periode van zes maanden zou verlenen. Die beslissing is bevestigd door de commissie van beroep tijdens haar zitting van 27 juni 1991. De maatregel is ingegaan op 19 juli 1991.

Verzoeker heeft op 14 augustus 1991, onder aanvoering van de uiterst dringende noodzakelijkheid, bij de Raad van State een vordering ingesteld tot schorsing van de beslissing van de commissie van beroep, en een verzoekschrift tot nietigverklaring van dezelfde beslissing ingediend. De vordering tot schorsing is afgewezen bij arrest nr. 37.546 van 30 augustus 1991, terwijl, wat de grond van de zaak betreft, verzoekers afstand van het geding is toegewezen bij arrest nr. 39.010 van 17 maart 1992.

In diezelfde periode werd verzoeker strafrechtelijk vervolgd wegens valsheid in geschrifte, gebruik van valse stukken, oplichting, onwettige uitoefening van de geneeskunde en zegelverbreking. Het Hof van beroep te Brussel zou de vervolging echter bij arrest van 28 oktober 1993 onontvankelijk verklaren op de grond dat de regelmatigheid ervan was aangetast en ze

aanleiding gaf tot een onbillijk proces, onder meer doordat de beklaagde veeleer zijn onschuld diende te bewijzen dan dat het openbaar ministerie diens schuld diende te bewijzen.

3. Op 26 april 1994 hebben doctor GOSSIAUX, eerstaanwezend geneesheer-inspecteur, belast met het onderzoek, en doctor HOURLAY, eerstaanwezend geneesheer-inspecteur, hoofd van dienst, de volgende feiten ter kennis gebracht aan de procureur-generaal te Luik :

" (...)

De heer ROSU heeft tijdens de genoemde schorsingsperiode beroepsactiviteiten verricht waarbij hij :

- a) kinesitherapeut Laurent MASSILLON getuigschriften heeft laten uitschrijven voor verstrekkingen die hijzelf heeft verleend, zonder enige bemoeiing van de heer MASSILLON.
- b) getuigschriften voor verstrekkingen die hij tijdens zijn schorsing verleend heeft, gepostdateerd heeft, waarbij hij zich aldus onttrokken heeft aan de strafrechtelijke straffen waarin artikel 103 voorziet in geval van niet-naleving van artikel 34quater".

4. Op 20 oktober 1994 heeft verzoeker bij een onderzoeksrechter van de rechtbank te Luik tegen de heer GOSSIAUX en de heer VOSSIUS, officier van gerechtelijke politie, klacht ingediend met burgerlijke-partijstelling wegens laster en eerroof; die klacht heeft geleid tot een buitenvervolginstelling die op 23 juni 1997 door de kamer van inbeschuldigingstelling bevestigd is.

5. Op 31 januari 1995 heeft verzoeker de Belgische Staat en het RIZIV gedagvaard met het oog op een veroordeling tot het betalen van verschillende bedragen als schadevergoeding; de betrokken zaak is nog hangende.

6. Het comité van de dienst voor geneeskundige controle heeft tijdens zijn vergadering van 24 februari 1995 beslist verzoeker naar de beperkte kamer te verwijzen om daar verantwoording af te leggen voor de volgende feiten :

eerste grief : getuigschriften voor verstrekte hulp te hebben ondertekend en afgegeven, waarbij de ziekte- en invaliditeitsverzekering verstrekkingen worden aangerekend die verleend zijn tijdens een periode waarin het overeenkomstig artikel 156 van de ZIV-wet, gecoördineerd op 14 juli 1994, verboden was tegemoet te komen in de kosten van de geneeskundige verstrekkingen;

tweede grief : getuigschriften voor verstrekte hulp te hebben ondertekend en afgegeven, waarbij de ziekte- en invaliditeitsverzekering verstrekkingen worden aangerekend die niet beantwoorden aan de criteria van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen.

derde grief : getuigschriften voor verstrekte hulp te hebben ondertekend en afgegeven, waarbij de ziekte- en invaliditeitsverzekering verstrekkingen worden aangerekend onder een ander codenummer dan datgene dat op het getuigschrift had moeten staan, wat kosten met zich meebrengt voor de verzekering.

7. Verzoeker is gedagvaard om op 10 mei 1995 vóór de Franstalige beperkte kamer te worden gehoord. Tijdens diezelfde zitting heeft de beperkte kamer geoordeeld dat het in het belang van een behoorlijk bestuur wenselijk was "de afloop af te wachten van het strafrechtelijk geding naar aanleiding van de klacht met burgerlijke-partijstelling ingediend tegen doctor GOSSIAUX, eerstaanwezend geneesheer-inspecteur, aangezien de vaststellingen die die inspecteur had gedaan eventueel ongeldig konden zijn indien de klacht

ontvankelijk werd verklaard", en beslist de uitspraak aan te houden en de zaak voor onbepaalde tijd uit te stellen. Die beslissing is op 29 mei 1995 ter kennis van verzoeker gebracht.

8. Verzoeker is op 12 juni 1995 tegen die beslissing in beroep gegaan.

De rechtsdag werd bepaald op 7 september 1995; verzoeker werd gehoord, terwijl hij werd bijgestaan door zijn advocaat.

9. Op 12 september 1995 heeft de commissie van beroep de beslissing van de beperkte kamer bevestigd en de zaak naar deze kamer verwezen.

Die beslissing is op 18 september 1995 bij een ter post aangetekende brief aan de verzoekende partij ter kennis gebracht; het gaat om de bestreden beslissing;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan schending van het gezag van gewijsde verbonden aan beslissingen in strafzaken, aangezien in de bestreden beslissing het volgende staat :

" dat het arrest van het Hof van beroep te Brussel van 28-01-93 de beslissing van de commissie van beroep d.d. 27-06-91 geenszins teniet kan doen, voor zover deze meer bepaald de maatregel bevat waarbij de verzekeringsinstellingen gedurende zes maanden het verbod wordt opgelegd tegemoet te komen in de verstrekkingen van verzoeker;

dat dat arrest geenszins afbreuk doet aan de wettigheid en het definitieve karakter van wat is uitgesproken bij de genoemde beslissing van de commissie van beroep;

dat het niet in strijd is met hetgeen hierboven is uiteengezet in verband met wat gezegd is omtrent het definitieve karakter van die beslissingen;

dat het gezag van gewijsde van het arrest van het Hof van beroep te Brussel d.d. 28-10-93 de vervolging bijgevolg geenszins ongeldig maakt ingevolge de wetgeving inzake de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering (wet van 09-08-63, die de gecoördineerde wet van 14-07-94 is geworden), welke vervolging ingesteld zou zijn op de grond dat betrokkene getuigschriften voor verstrekte hulp had afgegeven tijdens de periode dat hij geschorst was en de verzekeringsinstellingen het verbod was opgelegd terugbetalingen te verrichten, welke maatregel bij de beslissing van de commissie van beroep van 27-06-91 op regelmatige wijze en definitief is opgelegd aan de appellant, waarbij rekening is gehouden met de arresten van de Raad van State d.d. 30-08-91 en 17-03-92",

terwijl krachtens het beginsel zelf van het gezag van gewijsde, datgene wat door de strafrechter is uitgesproken voor waar moet worden aangenomen en bijgevolg voor iedereen geldt;

dat hij onder meer aanvoert dat het Hof van beroep heeft vastgesteld dat uit het gezamenlijke dossier dat tegen hem is opgesteld, bleek dat de vervolging die tegen hem was ingesteld, onwettig was en aanleiding gaf tot een onbillijk proces, en dat, in tegenstelling tot de motivering van de beslissing van de beperkte kamer van 10 mei 1995, bevestigd door de bestreden handeling, duidelijk uit het arrest van het Hof van beroep te Brussel blijkt dat op basis van het onderzoek dat tegen hem was gevoerd de juistheid van de ten laste gelegde feiten niet kon worden aangetoond; dat hij erop wijst dat de disciplinaire rechtsmacht gebonden is door datgene wat stellig en noodzakelijkerwijs door de strafrechter is uitgesproken; dat hij aanvoert dat het arrest van het Hof van beroep te Brussel d.d. 28 oktober 1993 tot gevolg heeft gehad dat de feitelijke gegevens die verzameld waren tijdens het administratief onderzoek en tijdens het strafrechtelijk onderzoek nietig zijn, omdat in geen van de beide onderzoeken voldoende aanvaardbaar bewijsmateriaal voorhanden was; dat volgens hem blijkt dat wat in het arrest staat onverenigbaar is met wat in de beslissing van de commissie van beroep

d.d. 27 juni 1991 staat, waarin dezelfde feiten voor bewezen zijn aangenomen, zodat blijkt dat deze beslissing, voor zover erin verwezen wordt naar de beslissing van de commissie van beroep, in strijd is met de conclusies van het arrest van het Hof van beroep te Brussel d.d. 28 oktober 1993;

Overwegende dat, zonder dat hoeft te worden nagegaan of de commissie van beroep en het Hof van beroep te Brussel zich geheel of gedeeltelijk over dezelfde feiten hebben uitgesproken in hun beslissingen van respectievelijk 27 juni 1991 en 28 oktober 1993, de verzoekende partij tevergeefs aanvoert dat de beslissing van de commissie van beroep van 27 juni 1991, waarbij de verzekeringsinstellingen het verbod wordt opgelegd zijn verstrekkingen terug te betalen, teniet zou zijn gedaan door het arrest van het Hof van beroep te Brussel d.d. 28 oktober 1993; dat de beslissing van 27 juni 1991 van de commissie van beroep, waarvan niet betwist wordt dat het om een administratieve rechtbank gaat, op het tijdstip van de uitspraak van dat arrest immers kracht van gewijsde had gekregen, aangezien de Raad van State, bij zijn arrest nr. 39.010 van 17 maart 1992 akte had genomen van verzoekers afstand van zijn beroep tot nietigverklaring van die beslissing; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan "de schending van artikel 6.1 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en van artikel 14.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, alsook van de algemene rechtsbeginselen en van de voorschriften inzake een behoorlijk en billijk proces", doordat, eerste onderdeel, de verwerende partij in de processen die tegen verzoeker zijn aangespannen, zowel vervolgende partij en klager is vóór de disciplinaire rechtsmachten

en de strafgerechten, als verwerende partij in een vordering tot schadevergoeding vóór de burgerlijke rechtbanken, en dit voor dezelfde feiten, zodat zij tegelijkertijd rechter en partij is, en doordat, tweede onderdeel, de tuchtoverheden hun uitspraak moeten uitstellen tot de definitieve beslissing van de gerechtelijke overheid en het gewijsde als waar moeten aannemen; dat de verzoekende partij in de uiteenzetting van dit middel in essentie de bewering aanvecht van zowel de beperkte kamer als van de commissie van beroep die bij de dienst voor geneeskundige controle van de verwerende partij is ingesteld, luidens welke artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet van toepassing is in de huidige procedure;

Overwegende dat de commissie van beroep die bij de dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV is ingesteld, doordat zij, zoals in het onderhavige geval, de gedeeltelijke terugbetaling door de verzekeringsinstellingen van de kosten van de geneeskundige verstrekkingen verleend door iemand die een paramedische activiteit uitoefent, opschort, zich uitspreekt over een burgerrecht in de zin van artikel 6.1 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; dat de verwerende partij echter niet kan worden aangewreven die bepaling te hebben geschonden in zoverre deze voorschrijft dat de zaak door een onpartijdig rechtscollege behandeld moet worden; dat de commissie van beroep, in tegenstelling tot het comité van de dienst voor geneeskundige controle en de beperkte kamer, immers een administratieve rechtbank is; dat zij uit drie magistraten van de rechterlijke orde bestaat, waaraan drie vertegenwoordigers van verschillende groepen artsen zijn toegevoegd, die echter slechts met raadgevende stem zitting hebben; dat de wetgever zowel

de belangen van de partijen in het geding als de onpartijdigheid van de commissie heeft willen beschermen; dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is; dat het tweede onderdeel van het middel, voor zover hierbij wordt aangevochten dat de bestreden beslissing de vervolging ontvankelijk verklaart terwijl ze is ingesteld op de grond van een kennelijk onregelmatige beslissing, ofwel afstuit op het definitieve gezag van gewijsde van de beslissing uitgevaardigd door de commissie van beroep op 27 juni 1991 en niet kan worden aangenomen, ofwel samenvalt met het derde middel;

Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel ontleent aan de schending van het beginsel dat "strafvervolging het verloop van de tuchtprocedure schorst", doordat de verwerende partij ten onrechte stelt dat de processen die tegen hem zijn aangespannen geen tuchtrechtelijk karakter hebben en dat zij louter administratief zouden zijn, terwijl er geen grond is om voor de toepassing van het aangevoerde beginsel een onderscheid te maken tussen een administratieve schorsing enerzijds en een tuchtschorsing anderzijds, die hetzelfde gevolg kan hebben;

Overwegende dat de commissie van beroep bij de bestreden handeling de beslissing van de beperkte kamer van het RIZIV d.d. 10 mei 1995 bevestigd heeft, de vervolging ingesteld tegen verzoeker ontvankelijk heeft verklaard en beslist heeft "de uitspraak aan te houden naar aanleiding van de klacht met burgerlijke-partijstelling tegen doctor GOSSIAUX, eerstaanwezend geneesheer-inspecteur, ingediend bij onderzoeksrechter BRASSEUR op 20 oktober 1994", en de zaak "voor onbepaalde tijd" uit te stellen; dat de verzoekende partij bijgevolg, zonder dat het nodig is na te gaan of de betrokken procedure een administratieve procedure of

een tuchtprocedure is, geen belang heeft om de commissie van beroep aan te wijzen dat zij haar uitspraak niet heeft uitgesteld, zelfs al was het om een andere reden; dat het middel niet kan worden aangenomen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op vijftientwintig februari 1900 achtennegentig door :

de Hr. CLOSSET,	kamervoorzitter,
Mevr. GEHLEN,	staatsraad,
de Hr. LEWALLE,	staatsraad,
Mevr. NOTEBAERT,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

Chr. NOTEBAERT.

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.